

Hoi, mijn naam is Froekje.

Ik ben tien jaar en zit op basisschool de Springschans in groep 6. Mijn lievelingsvak is taal en wist je al dat ik in de schoolkrantcommissie zit?

Mies is mijn beste vriendin. Zij is zo gek als een deur en dat kan ik wel gebruiken.

Thuis woon ik alleen met mijn moeder en tja, dat is soms best wel saai hoor.

Ik zit op schaatsen en op scouting. Misschien gaat Mies er ook wel op, op scouting bedoel ik dan.

(M'n moeder noemt het de padvinderij, alsof je steeds een pad moet zoeken!)

Hoi, ik ben Mies, negen jaar oud en zit op atletiek.

Samen met mijn vader Loek en moeder Claire woon ik in een nieuwbouwwijk.

Wij hebben een superlief hondje, hij heet Banjer. En o ja, ik heb ook nog een irriterende broer. Ze noemen hem Gijs.

Meestal ben ik heel erg vrolijk en blij, maar soms kan ik ook zomaar boos worden. Ik zit in groep 6 en samen met Froekje beleef ik de leukste avonturen. Zij is echt mijn BFF.

1. SCHAATSLES

Froekje

“Drie rondjes inrijden, jongens. En denk erom: grote, lange slagen maken.” Meester Fred kijkt het groepje na.

De blonde vlechtjes van Froekje wapperen onder haar muts vandaan. Zelfs hier op de baan waait het flink, maar daar maalt ze niet om. Ze heeft er zin in. Het is dezelfde techniek als die van vorige week. Heerlijk! Gewoon even voluit gaan.

Meester Fred is langs de zijlijn in de weer met pionnen en stokken. De baan is net gedweild en lekker glad. Froekje heeft de rits van haar fleece jack hoog opgetrokken en haar handen liggen al in elkaar op haar rug.

De kunst is om over iedere ronde even lang te doen. Meester Fred noemt dat ‘cadans’. Je moet in een bepaalde cadans komen. Froekje is gek op dat woord. Cadans klinkt toch ook alsof je dansend over de baan gaat? Soms zegt ze in zichzelf bij iedere slag het woord: cadans, cadans, cadans.

Als ze voor de tweede keer langs meester Fred schaatst roept hij: “Beetje dieper, Froekje!”

Ze gaat iets door haar knieën en maakt zo steeds meer snelheid. Wat lekker is dat toch! Daar is de bocht. Ze tilt haar rechterbeen op om pootje-over te doen. Ineens voelt ze een duw in haar rug. Ze wankelt. Voordat ze kan

bedenken wat ze moet doen, is ze al op het ijs gesmakt. Te laat om haar handen uit te steken. Haar kin doet pijn. Alsof-ie brandt.

Froekje ligt op haar buik, languit, met de armen voor zich. Ze voelt de kou van het ijs door haar broek heen dringen. Terwijl ze met een hand naar haar kin reikt, ziet ze vanuit haar ooghoek Kasper gaan. Hij is haar voorbij geschaatst, maar keert nu om. Zijn dikke wenkbrauwen vormen een rechte streep onder de rand van zijn muts. Met haar rechterhand nog tegen haar kin krabbelt ze overeind. “Sorry, ik kon je niet ontwijken,” roept Kasper haar toe.

Inmiddels zit ze op een knie en heeft ze de schaats van haar andere been al in het ijs geplant. Ze zet af met haar knie om te gaan staan. Op haar handschoen komen rode vlekken en ook op het ijs vallen nu druppels bloed. Oei, zal het zo erg zijn? Froekje voelt een golf van misselijkheid opkomen. Ze schudt even haar hoofd, knijpt haar ogen dicht en slikt. Ze haalt diep adem en kijkt op. Kasper staat ineens vlak naast haar. Zijn lip trekt gek omhoog. Het lijkt wel of-ie lacht!

“Gaaf het?”

Wat een rund! Ziet-ie dat niet? Ze ging zeker te snel. Daar kan Kasper nooit zo goed tegen. Hij had toch makkelijk om haar heen kunnen schaatsen? Hij is handig genoeg.

“Ja, ’t gaat wel.” Jeetje, haar kin doet wel erg pijn. Misschien kan ze beter weer gaan zitten; ze voelt zich zo slap.

Daar komt meester Fred ook aan geschaatst. “Froekje! Oei, dat ging hard! Laat eens zien.”

Hij kijkt haar bezorgd aan. “Kom,” zegt hij en met een arm stevig om haar heen schaatst hij met haar naar de kant. Kasper schaatst ook achter hen aan.

“Doe jij nog maar een rondje, Kasper,” zegt meester Fred. En tegen Froekje: “Hier staan we beter.” Ze leunt tegen de boarding. Normaal schalt er dan een stem door de boxen: “Jongens en meisjes, niet op de boarding hangen. Ik herhaal...”

Nu hoort ze alleen de stem van de meester: “Laat eens kijken.”

Met zijn hand duwt hij voorzichtig de kin van Froekje omhoog, terwijl hij zelf bukt en de wond bekijkt:

“Nee, dat ziet er niet best uit. Er zit een klein scheurtje in je kin. Ik ben bang dat dat gaatje even geplakt moet worden.”

Meester Fred schaatst met haar mee richting de kleedkamers. Van hem heeft ze een papieren zakdoekje gekregen om tegen de plek te houden. Er komt nu gelukkig niet veel bloed meer uit. Maar het voelt wel prettig om er iets tegenaan te duwen, alsof het een beetje beschermt.

Samen met Maarten schaatst Kasper hen voorbij, met een groot gemak en een heel soepele, sterke slag. Zie je, schaatsen kan hij!

“Is je vader of moeder in de kantine?”

Froekje schrikt op uit haar gedachten. Ze zijn intussen al bij de uitgang. Ze heeft helemaal geen vader. Wel een moeder, Jacqueline, maar die komt haar altijd pas na de schaatsles ophalen.

“Ze komt na de les.”

“Dan gaan we haar toch bellen. Weet je haar nummer?”

“Mijn moeder heeft geen mobiel.”

“Weet je wat? Ga jij de kleedkamer maar in. Ik regel dat er zo iemand bij je komt.” Meester Fred geeft haar een klopje op haar schouder: “Sterkte bij de dokter.”

2. WOEST

Mies

Mies heeft haar fiets in de schuur gezet en komt achterom de kamer in. Met een grote zwaai gooit ze haar sporttas met atletiekkleren boven op de eettafel. Wat is het stil in huis. Zelfs Banjer komt niet op haar afgerend. Hij ligt sloom in zijn mand en tilt heel even zijn koppie op. Zijn oogjes knipperen. Net of hij wil zeggen...